

Recensie Eet je stekels op



Foto: Alexander Meeus

Moquette production, dat ontstaan is uit Boîte à clous, een Brussels kunstenaarscollectief, brengt in de kleine zaal van hetPaleis een duister sprookje: 'Eet je stekels op'. Een voorstelling die met dank aan het huis voor jeugdtheater in Antwerpen nu ook een Nederlandstalige versie kent. Virginie Gardin en Théodora Ramaekers staan in voor de animatie via 3 overhead projectors en verschillende transparanten die voor de achtergrond en de bewegende figuurtjes zorgen. Jean-Luc Millot tekent voor de muziek (speelgoedssynths en ukulele) alsook de bruitage, dat gaat van het nadoen van peper en zout dat gestrooid wordt in de soep, over het geluid van pruttelende soep, afscheidkusjes en veel meer. Behalve dat scheutje liefde dat mémé aan de soep toevoegt... Liefde kent blijkbaar geen geluid.

Samen zorgt dat voor een geweldige beleving, alsof een ruwe tekenfilm ter plaatse live gebracht wordt. De kinderen in de zaal smulden alvast en konden het niet laten – eigen aan de jonge doelgroep 5+ - om het geheel te voorzien van commentaar: 'ei da's vies' (toen er vrij plastisch gekust werd), 'Het is echt eng!' (over het donkere karakter van de voorstelling) en 'da's giftig!' (over de netels) waren er maar enkele. 'Eet je stekels op' gaat over je angsten overwinnen en groot worden. En net zoals klassieke sprookjes heeft het een behoorlijk donkere laag.

Léopold komt op een dag terecht bij mémé Stekel die enkele dagen op hem moet passen. Zij probeert er onderuit te komen, maar uiteindelijk blijkt er geen alternatief: ze zal Léopold opvangen. Haar hond Moquette houdt echter niet van kinderen en al evenmin van de vogels die hij elke dag achternazit. Léopold zal zijn mémé moeten helpen braamstruiken te snoeien en netels te maaien. Wanneer hij afscheid heeft genomen van zijn ouders, krijgt ie al meteen heimwee. Werken in de wat verloederde hof, dat is niets voor hem. Te zwaar werk enerzijds en aan de andere kant heeft ie schrik. Op een bepaald moment ziet ie zelfs de koning van de netels in zijn fantasie verschijnen. Léopold prikt zich aan de netels, waardoor zijn hand onder de rode vlekken zit en vreest dat dit het einde is. 'Stop met de seut uithangen!' zegt zijn mémé en maant hem aan om zich te vermannen.

Ook wanneer hij begint te dagdromen over de brandnetelsoep die hij voorgeschoteld krijgt, ziet ie het monster opnieuw opduiken. Hij probeert er van af te komen door te zeggen dat ie zich wat ziekjes voelt en daarom niet van de soep wil drinken. Mémé – die alle karakteristieken van een heks heeft: de hoed, de puntige neus, het haar op de kin - zegt echter dat soep drinken net goed is als je ziek bent en dat het tevens net als sprinkhanen eten, garant staat voor een feest in de mond. Ze leert 'm verder dat een boertje laten nadien niet netjes is. Vervolgens gaat hij slapen. Het trio zet dit erg goed neer, door de angst van het kind te tonen en de enge geluiden (de wind, het kraken van het raam,...) vermits hij voor het eerst in deze kamer, in dit huis slaapt. Zowat alle angsten die hij die dag heeft doorstaan passeren de revue tijdens zijn nachtmerrie. Zo lijken de lades van de kasten een eigen leven te leiden. Hij schiet wakker en vraagt aan zijn mémé of hij bij haar in bed mag komen. Uiteindelijk stemt ze toe. Léopold heeft zijn angsten overwonnen, is gegroeid en zal op den duur plezier hebben in de natuur met het maaïen. De hond Moquette daarentegen blijft achter de vogels aanzitten zoals elke dag en belandt pijnlijk in de stekels. Het verschil tussen mens en dier toont de productie hier ook, dat mensen in staat zijn om te leren en dieren niet hoewel deze hond 'I love you' kan zeggen als het zijn liefde voor zijn baasje uit in ruil voor en suikerklontje.

Wat erg straf is, is de interactie tussen wat Virginie Gardin en Théodora Ramaekers doen met de twee overheadprojectors die naast elkaar een beeld laten verschijnen, vaak in een spread en de perfecte timing waarop een figuurtje van de ene overhead in de andere vloeiend stapt. Daardoor zien we wonderwel geen twee verschillende projecties maar de twee als een geheel. Bruiteur Jean-Luc Millot en de vrouwen voorzien de figuurtjes van live klank en geluidjes zodat ze tot leven lijken te komen. De voorstelling die iets minder dan een uur duurt, weet ons absoluut te boeien. Al is het maar de vraag of het donkere karakter ervan, hoewel het een happy end kent: 'het groene monster is nu dood en van maaïen word je groot.' alsook de Franstalige tongval in het Nederlands voor vijfjarigen net niet ietsje te moeilijk ligt.

< Bert Hertogs >